

PROLOOG

See oli olnud kaunis ja vabastav kogemus, mis tekitas tunde, nagu oleks paradiisiväravad tema jaoks valla löödud. „Pildituks võttev“ – just nii oleks Jennifer seda kirjeldanud, ja ta oligi seda tegelikult teinud, meeldivat üllatust tulvil toonil, ehkki mõistagi ei olnud mehel mingil juhul võimalik selgitada, kuidas see üks ja ainus ebakõla nende muus osas ideaalses suhtes oli viimaks lahenduse leidnud. Sedalaadi väljend poleks teise põlvkonda kuuluvale Oliverile tavaliselt pähegi tulnud, kuid see paistis igatahes sobiliku kokkuvõttena joovastusele ja rahuldusele, mis meest neil õndsatel hetkedel valdas – hetkedel, mis järgnevatel paradiislikel nädalatel täiesti uskumatul kombel ikka ja jälle kordusid. Pärast pikki ja vaevalisi kuid täis pettumusi ja nõrdimust tundus, nagu oleks ta viimaks vabastatud eluaegsena tunduva karistuse kandmisest vanglas, mis pakkus igakülget mugavust ja luksust, kui üks oluline asi välja arvata.

Jennifer oli olnud hoolimata nende kohal kõuepilvedena rippunud korduvatele ebaõnnestumistele nii kannatlik, nii mõistev. See oli olnud allakäiguspiraal, ilma silmanähtava lootuseta olukorra paranemisele. Mees oli liiga häbelik, et probleemi tohtriga arutada, ja kui Jennifer talle brošüüri näitas, oli ta asjasse pehmelt öeldes skeptiliselt suhtunud. Ta oli ju ikkagi tõsine tegija, heal järjel firma omanik, kellest nii töökaaslased kui ka konkurendid ärimeele, vaistu ja terase otsustusvõime tõttu kõrgelt lugu pidasid.

Ettepanek maksta korralikku raha selle eest, et koos kamba nukrate hingedega lihtsalt istuda ja kuulata mingit mõttetut jama, nagu mees oletas, oli tema ärivaistuga täielikus vastuolus. Ta oli üksnes Jenniferi pärast andnud nõusoleku osaleda, kuid oma suureks üllatuseks tajus ta pärast esimest kahte või kolme seansi teatavat muutust oma isikuomaduste ja seisukohtade osas. Mõningane enesekindluse puudumine, mida tal oli küll varjata õnnestunud, kuid millest ta kunagi täielikult vabanenud ei olnud, hakkas tasapisi hajuma ja ta kulutas pärast tähtsate otsuste langetamist vähem aega endalt küsides, kas ta oli ikka õigesti käitunud. Ta tundis, kuidas nihkub tasapisi lähemale oma tõelisele eesmärgile, kuid hoolimata teatud edusammudest jäi täiuslikkus, mille poole nad Jenniferiga püüdsid, talle ikka veel kättesaamatuks. Ja niisiis võttis ta julguse kokku ja tunnistas erakonsultatsiooni ajal oma probleemi.

Diagnoos oli lihtne, ent ravi tundus hetkel, mil seda esimest korda mainiti, šokeeriva ja mõeldamatuna. Ta vaidles vastu, väites, et Jenniferis tekitaks see õudust ja tema ise ei suudaks enam iialgi naisele silma vaadata, kuid talle tuletati leebelt meelde, et see kõik on naise õnne nimel ja et just naise ettepanekul oli ta otsustanud abi otsida. Nii lasigi mees end ära rääkida. Pealegi ei pidanud Jennifer sellest kunagi teada saada. Ja see oli olnud nii imeliselt ja erakordselt edukas, et ta polnud seda sekundikski kahetsenud.

Kuni praeguseni.

ESIMENE PEATÜKK

„Hei, emps!“ Fergus Reynolds sisenes pühapäeva õhtul kell pool seitse müdinal kööki, heitis pungil täis spordikoti õlalt ja lasi sel enne ema kallistamist põrandale kukkuda. „Oli sul tore nädalavahetus?“

„Jah, tänan küsimast.“ Sukey vastas kallistusele, et siis spordikott jalaga kööginurka nügida. „Mitu korda ma pean sulle ütlema, et sa ei jätaks seda vedelema keset põrandat, kus me võime selle otsa komistada?“ küsis ta teeseldud nõrdimusega.

„Vabandust! Mis õhtusöögiks on?“

„Lõunast jäi veidi külma kana üle, me võime sinna juurde kartuleid praadida, ja külmkapis on salatit.“

„Kõlab hästi.“

Sukey pöördus kraanikausi poole ja asus mullaseid käsi pesema. „Ma olen terve pärastlõuna aias tööd teinud, mul pole olnud aega midagi erilist valmistada,“ selgitas ta. „Kui tahad, võid ise kartulid ära koorida.“

„Teen seda, kui kraanikauss vabaks jääb,“ sõnas Fergus. Korraga meenus talle midagi. „Kus siis Jim on? Ma mõtlesin, et ta veedab nädalavahetuse siin.“

„Ta peab homme varahommikul Birminghamis ühel eeluurimisistungil osalema ja ta otsustas hommikuse tipptunni vältimiseks täna kohale sõita.“

„Aga eile te ikka olite koos?“ Fergus heitis ema poole kiire mureliku pilgu. Ta oli võtnud kutse veeta nädalavahetus oma

kallima perekonnaga Devonis vastu teadmisega, et ema ei pea üksi kodus olema.

„Jaa, me käisime õhtul teatris ja sõime pärast koos.“ Sukey tundis, kuidas ta põsed sellele järgnenut meenutades kuumama hakkasid, ja keskendus küünealuste küürimisele. Ehkki tegelikult polnud tal midagi varjata: Fergus teadis suurepäraselt, et emal oli kriminaalpolitsei inspektori Jim Castle'iga suhe, ja ta leppis olukorraga igati varmalt – samamoodi nagu ema oli õppinud leppima tõsiasjaga, et poja esimene seksuaalsuhe oli alanud kaks aastat tagasi, mil poiss oli kuusteist aastat vana, ja ta oli endiselt Anita Mastersiga õnnelikult koos. Ta küsis vahel endalt, kas tüdruku vanemad teadsid samuti, kui kaugele noorte suhe on arenenud, kuid kuidas asjalood ka polnud, paistsid nad Fergusiga rahul olevat ja olid teda korduvalt koos oma perega maamajja nädalavahetust veetma kutsunud. Sukey oli mõne korra Anita isaga põgusalt kohtunud, kui too läbi sõitis, et Fergus peale võtta või ta pärast nende juures käimist koju tuua. Arvestades mehe autot ja tema üldist hoiakut, millest hoovas vaoshoitud mõjukust, lisaks mõni poja aeg-ajalt pillatud märkus, oli Sukey jaoks selge, et Mastersid ei kuulunud küll päris maa-aadli ridadesse, kuid olid siiski Reynoldsitest erineva sissetulekuga ja liikusid hoopis teistsugustes ringkondades. Kuid Fergus ei tundunud see tõsiasi segavat ja Anita paistis end tagasihoidlikus Brockworthi paarismajas alati mugavalt tundvat.

„Milline sinu nädalavahetus siis oli?“ küsis Sukey kartuleid koorima hakanud Ferguselt. „Loodetavasti oli mere ääres meelelahutust piisavalt?“

„Jaa, me ujusime mõned korrad ja käisime rattaga sõitmas – vähemalt meie Anitaaga. Cath ja Adrian olid suurema osa ajast koos tädi Veraga.“

„Pea nüüd hoogu, aita mind järje peale. Kes need Cath ja Adrian on?“

„Anita vanemad. Nad ütlesid, et võin neid niimoodi kutsuda.“

„Ah soo.“ Sukey tabas end mõtlemast, miks see tema jaoks hetkeks kummaline tundus, neil päevil oli see ju tavapäraseks kujunenud – Anita kutsus tedagi eesnime pidi ja tal polnud selle vastu midagi. Ehk oli tegemist vanusevahega. Anita vanemad olid varastes viiekümnendates, sellal kui Sukey polnud veel nelikümmend täis. Aga valjusti küsis ta hoopis: „Kes on tädi Vera?“

„Ta on tegelikult Adriani nõbu, võrdlemisi vana ja natuke nagu peast segi. Nad on tema pärast mures.“

„Tohoh, miks siis?“

„Tundub, et ta on hakanud käima mingis veidras kohas, kus käivad koos mingid üksteise näppimist harrastavad inimesed. Seda nimetatakse VOKE fondiks.“

„Kõlab kokanduskursuse moodi.“

Fergus itsitas. „See pole sul mingi karrikastmega söömiseks mõeldud kraam,“ selgitas ta. „See on lühend, V-O-K-E, ja selle tähendus on Vabasta Oma Kosmiline Energia. Vera jahvatas sisuliselt terve nädalavahetuse sellest, kui imeline ja erakordselt vabastav see kõik on, kuid Adrian ütles, et seda asja korraldavad inimesed on huvitatud üksnes oma kundede vabastamisest nende rahast. Nad ei nimeta neid muide klientideks või küllastajateks, vaid hoopiski pühendatuiks.“

„Kõlab tõesti üsna veidralt. Ma saan aru, miks Adrian muretseb.“

„Asi läks kord või paar üsna teravaks, kuni Cath käskis tal maha jahtuda.“

„Ma lugesin kunagi midagi ühe sedalaadi sekti kohta,“ tähendas Sukey mõtlikult. „Inimesed istuvad ja mediteerivad ja keegi ajab neile samal ajal skandeerides mingit täielikku kelbast.“

„Just sellega paistavad nad selles kohas tegelevat. Cath arvab, et kui vana kullake end seal hästi tunneb, et tohiks see talle erilist kahju teha. Tädi Veral oli sõber ja nad tegid kõike koos, aga sõber muutus seniilseks ja pidi hooldekodusse minema, ning nüüd

tunneb tädi end pisut üksikuna. Ja siis jäi üks teine ta sõber leseks ja tädi Vera arvas, et sellest kohast on ehk neile mõlemale abi.“

„Jah, just sedalaadi asjad kipuvad niisuguses olukorras inimestele peale minema. Oh, vähemalt hoiavad sugulased tal silma peal. Nii, kaugel need kartulid on?“

Pool tundi hiljem, kui nad õhtust sööma istusid, ütles Fergus nagu muuseas: „Muide, Cath helistab sulle päeva või paari pärast.“

„Mis asjus?“

„Ta tahab mõnel õhtul sinu ja Jimi õhtust sööma kutsuda.“

Sukey kahvel, mille otsa oli torgatud tükk külma kana, jäi poolel teel suhu pidama. „Milleks?“ tahtis ta teada. „Tähendab ... ma ju tean, et teie Anitaga olete juba mõnda aega käinud, aga ...“

„Küllap neile tundub, et on aeg sind paremini tundma õppida,“ arvas Fergus. Ta keskendus oma taldrikule ja vältis emale otsa vaatamist.

„Ega see ometi kuidagi selle VOKE värgiga seotud ole?“

„Mis paneb sind seda arvama?“ pareeris poiss, mõjumata seejuures eriti veenvalt.

„Gus, sa ei ole eriti osav keerutaja.“

„Mis sõna see veel selline on?“

„See tähendab teesklemist. Võta seda kui täna omandatud uut sõna. Nii?“ ei jätnud Sukey jonnki, kui poiss vaikis.

„No ilmselt tuleb see vestluse käigus jutuks küll.“

„Sa tahad öelda, et nad teavad Jimi politseinikuametist ja tahavad tema arvamust kuulda.“

„Asi pole kindlasti ainult selles – nad on juba mõnda aega rääkinud, et peaksid sinuga paremini tuttavaks saama,“ kordas Fergus.

„Ausõna, ema. Aga Adrian on tõesti väga mures, ja noh, ma vist mainisin, et ehk saaks Jim midagi soovitada ... või oskab öelda, kuidas saaks seda kohta pidavate inimeste tausta väheke uurida.“

„Nii et see oli siis sinu mõte?“

„Mingis mõttes jah. Ega sa vihane ole?“

„Ei, muidugi mitte. Tegelikult oleks pärast kõike, mida sa mulle Mastersite kohta rääkinud oled, päris huvitav neile külla minna. Nad tunduvad väga toredad olevat.“

„Ongi,“ kinnitas Fergus soojalt, tundes ilmselgelt kergendust, et ema oli tema mõnevõrra äpardunud diplomaadi mängimise katsele sel moel reageerinud.

„Ma mainin seda Jimile, kui ta Birminghamist tagasi tuleb, aga kui seda kohta pidavatel inimestel pole olnud kokkupuuteid politseiga ja nende kohta pole esitatud ühtki ametlikku kaebust, on kahtlane, kas politsei hakkab asja vastu huvi tundma. Muide, kuidas tädi Vera neist kuulis?“

„Ta nägi nende reklaami, oli vist mingis üleriigilises lehes. Tema väitel on tegemist igati lugupeetava kohaga ja kõik nii-öelda pühendatud pole sugugi üksildased vanadaamid – mõned neist on ärimehed, ja paistab, et see koht annab ka neile väga palju.“

„See peaks Anita isa muret leevendama. Ehk peaks ta asja uurimiseks end sinna ise kirja panema.“

„Ma küll ei kujutada teda ette kuskil ringis istumas, suvalistel võõrastel käest kinni hoidmas ja „omm“ ümisemas.“ Fergus itsitas, ilmselgelt tegi talle ta vaimusilma ette kerkinud pilt nalja. Tema lõbusus oli nakkav ja Sukey puhkes samuti naerma. „Päriselt, ema, sa ju kuulad ta ära, eks ole?“

„Muidugi mõista ... ja luban, et ei hakka naerma.“